

LBRIS

We know
books

AYANA GRAY

PE
URMELE
ZEIIOR

SERIA ÎN INIMA JUNGLEI #3

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

**CÂND ELEFANȚII
SE BAT,
BROAȘTELE
PLĂTESC PREȚUL.**

BĂIATUL ȘI TAURUL

AKANDE

Anul 894

Simt mirosul apei până să apuc să văd râul.

Apa e proaspătă, însă chiar și de la depărtare simt că ceva nu e bine, simt mirosul sângelui și al violenței. Umerii îmi sunt încordați, iar urechile îmi bubuie din ce în ce mai tare, cu fiecare pas. Un fior rece de-a lungul șirei spinării îmi sporește teama care m-a urmărit ca o umbră încă de când am ieșit pe furiș din casa alor mei.

Care teamă? Probabil că voi muri la noapte.

În Kugawanya e vremea secerișului, când serile sunt blânde. La ora asta târzie, cerul este negru ca smoala, iar străzile orașului sunt pustii și doar câteva dughene goale se mai văd pe marginea drumului. Trec pe lângă o dugheană unde se vând cele mai proaspete mere pe care le-am mâncat vreodată și tresar când îmi amintesc că am mers cu Babu pe același drum, nu cu mult timp în urmă. Vocea bunicului meu, care nu mai este printre noi, îmi răsună în minte pe nepusă masă. Mă aștept să aud mânie în glasul lui, dar dezamăgirea e și mai rea.

Mă așteptam la mai mult din partea ta, Akande.

Îmi alung vocea din minte când ajung la marginea orașului, însemnată de râul Ndefu. În șaptesprezece ani, am avut suficient timp să învăț pe de rost cursul râului, care traversează ținutul meu natal ca un enorm șarpe

sătul. În seara asta, stelele se reflectă în el, dând impresia că mii de solzi strălucitori dansează pe suprafața lui. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva este ultima oară când voi mai privi vreodată râul și mi se pune un nod în gât când îmi dau cu adevărat seama ce urmează să fac. Cuprind cu privirea malurile pustii, cu excepția câtorva bărci de pescuit. Tresar din pricina unei mișcări bruște din spatele unei bărci.

— Akande?

De fapt, mi s-a părut că sunt pustii.

Chiar și în întuneric, razele lunii luminează silueta lui Izachar când cel mai bun prieten al meu își face timid apariția. Cei mai mulți oameni cred că suntem frați – la fel de înalți, aceeași constituție, amândoi cu pielea arămie. Nu suntem înrudiți, dar suntem plămădiți din același aluat, așa că știu că Izachar este speriat. Ne privim în ochi.

— Cum te simți? Întreabă el.

— Bine.

E o minciună, dar mă simt mai bine să o spun.

— Sunt gata.

— Akande, îmi rostește Izachar numele pe un ton înșelător de calm. Te rog. Nu e nevoie să faci asta.

— Ba da, Iz.

— Sigur există o altă cale să faci rost de bani, spune Izachar, trecându-și mâna prin părul negru și creț. Sigur există o cale la care nu ne-am gândit.

Îi arunc o privire plină de înțeles.

— Știi bine că nu-i niciuna.

Izachar se întoarce cu fața spre râu, având o expresie încordată pe chip.

— Taurul nu a pierdut nicio înfruntare, murmură el. Este un campion călit în lupte.

Este un campion călit în lupte, iar tu ești doar un băiat sfrijit. Un copil.

— Încă nu e prea târziu, spune el. Încă poți opri asta.

Pentru o clipă, chiar mă gândesc să renunț. Îmi imaginez cum mă întorc și mă duc acasă, strecurându-mă la loc în pat, lângă familia mea. Aș putea să fac asta, și mai că o fac, dar apoi...

Apoi îmi amintesc de ochii Danyei.

Sunt de un galben-închis, ca nucșoara. Simt fluturi în stomac când mă gândesc la ochii ei, la ea. Îmi amintesc dintr-odată de ce fac asta și scutur din cap.

— Hotărârea mea e luată, Iz. Nu încerca să mă oprești.

Izachar oftează.

— Atunci, nu mai e nimic de spus. Să mergem.

În josul râului s-a strâns o mulțime de oameni, cu chipurile luminate de razele reflectate în apele lui. Unii sunt tineri, de-o seamă cu mine și Izachar; alții par destul de bătrâni să-mi fie bunici. Știu de ce s-au adunat aici. Tai-nele orașului Kugawanya rămân ascunse ca apa într-un urciur spart; a mers vorba că va fi o luptă, așa că au venit pentru pariuri. Apropiindu-mă de mulțime, îi zăresc pe cei doi pentru care am venit.

Jumo Taurul, cel cu care urmează să lupt, rânjește când mă vede. Este mai scund decât mine, dar mai mare cu câțiva ani, și are încrederea unui luptător înnăscut. Lângă el stă Yakow, un bătrân ridat cu pielea maronie și părul cărunt.

— Akande.

Îi simt respirația care-i miroase a tutun când ne apropiem de el. Ne oprim în fața lui, iar el scuipă.

LBDIS

We know

— Acum că ești aici, putem să recapitulăm regulile înainte de a începe.

Le trăncănește ca o moară stricată, deși le știu pe dinafară. Odată lupta începută, nu are nimeni voie să intervină și nu se termină până când unul dintre noi nu cedează sau moare. Mă cuprinde un fior de teamă când îmi aduc aminte de regula asta, dar arunc repede o privire înspre desaga cu bani de pe umărul lui Yakow. Îmi imaginez tot ce pot cumpăra cu banii câștigați din lupta asta dacă ies învingător. O nouă foame crește în mine, înăbușindu-mi frica.

Am nevoie de banii ăia.

— Ultima regulă: este interzis să folosiți splendoarea în această luptă, anunță Yakow, aruncându-mi o privire plină de avertisment.

— Monstru daraja, mormăie Jumo.

Mă reped, dar Izachar mă trage înapoi. În jurul nostru, oamenii încep să se înghiontească entuziasmați. De-asta au venit aici: pentru o luptă, o înfruntare între băiat și Taur. Dintr-un colț îndepărtat al minții, răzbate din nou vocea bunicului meu. De data asta, nu pare dezamăgit, ci aspru. Așa mi-l amintesc eu pe bunicul.

Concentrează-te și controlează-te, îmi reamintește el. *Rămâi concentrat. Așa vei câștiga.*

— Sunteți amândoi de acord să respectați regulile stabilite? întrebă Yakow, privind de la unul la altul.

— Da, spune Jumo.

— Akande?

— Da.

Organizatorul de pariuri își țuguie buzele.

— Vreau să dați mâna unul cu celălalt.

Jumo face un pas înainte și îmi strânge mâna cu putere, încercând să-mi strivească degetele. I-o strâng și eu la rândul meu, refuzând să tresar, deși mâna îmi

pulsează dureros. Când ne retragem mâinile, Yakow dă din cap.

— Dacă suntem gata...

— Așteaptă!

Când mă întorc, îl văd pe Izachar scoțând o punguță cu bani.

— Vreau să pariez pe Akande, spune el, aruncând-o. Pun pariu că rezistă cel puțin două runde.

Yakow prinde punguța din aer, aruncându-i o privire atentă în timp ce o cântărește în palmă.

— Cât?

Izachar răspunde fără să stea pe gânduri.

— Tot ce e în ea.

Ceilalți murmură în timp ce Yakow notează pariul pe o bucată mică de pergament și vâra punguța în desagă. Izachar dă să plece, dar eu îl prind de braț.

— Iz, de unde ai făcut rost de atâția bani?

— I-am strâns pentru perioada de ucenicie, spune el încet.

Scutur din cap.

— Nu-ți poți permite să pierzi banii ăștia.

Un zâmbet vag se așterne pe buzele prietenului meu.

— În cazul ăsta, ai face bine să rezisti cel puțin două runde.

— E timpul!

Glasul lui Yakow spintecă aerul înainte să pot spune ceva.

— Luptători, apropiați-vă, iar toți ceilalți să se dea laoparte.

Izachar mă bate pe spate, apoi se îndepărtează împreună cu ceilalți pariuri. Acum, numai eu, Jumo și Yakow rămânem la marginea apei.

LBDIS

We know

— Vreau o luptă curată, ne avertizează Yakow. Prima rundă începe după ce număr până la trei, când auziți clopoțelul, spune el, scoțând din buzunar un clopoțel din argint.

— Unu, doi...

Eu și Jumo începem până să apuce Yakow să rostească *trei*. El se dă repede înapoi când Jumo își lasă capul în jos și atacă aidoma unui taur, după cum îi e și porecla. Mă feresc din instinct chiar în ultima clipă și aud aerul vâjâind când lovește cu pumnul câțiva centimetri deasupra capului meu. Simt adrenalina curgându-mi prin vene și încerc să rămân calm în timp ce mă feresc din calea lui. Poate c-o fi Jumo mai puternic decât mine, dar eu am reflexe mai rapide. Bunicul mi-ar spune să profit, așa că asta și fac. La următoarea lovitură a lui Jumo, mă rotesc și îl izbesc în spate. Își pierde echilibrul și se prăbușește la pământ, spre amuzamentul celor care urmăresc lupta. Urlând, Jumo se ridică repede în picioare, cu gura plină de țărână.

Bine, spune vocea imaginară a lui babu. *Dacă e furios, nu se controlează. Și, dacă nu se controlează, ești în avantaj. Folosește-te de asta.*

Când Jumo se repede din nou asupra mea, sunt deja pregătit. De data asta e mai agresiv, folosindu-și greutatea și pumnii ca să mă împingă înspre râu, însă am grijă să nu-l las să mă atingă.

— Așa lupți tu? întrebă batjocoritor Jumo. Nici măcar n-o să încerci să mă lovești?

Când înaintează a treia oară, tresar, prefăcându-mă că mi-e frică, dar nu mă dau înapoi. Este atât de hotărât acum să lovească cu pumnul, încât își lasă garda jos, iar asta e tot ceea ce-mi trebuie. Cu toată puterea mea, lovesc cu pumnul. Se aude un pârâit strașnic când îi trosnesc maxilarul, iar pumnul îmi e străfulgerat de durere. Jumo se clatină, iar câțiva dintre pariori strigă surprinși. Când

arunc o privire înspre râu, îl văd pe Izachar scoțând un strigăt de bucurie și-mi simt inima plină de speranță.

Apoi întreaga lume explodează în mii de stele.

Cad pe spate, în noroi. Într-un colț al minții, înțeleg ce s-a întâmplat; n-ar fi trebuit să-mi iau privirea de la Jumo nici măcar pentru o clipă. Zac întins și râul îmi udă hainele, dar mai că nici nu bag de seamă, atât de tare îmi țiuie urechile. Nu simt pe loc durerea ascuțită dintre ochi. Ceva cald îmi curge pe buze și se prelinge pe bărbie. Când mă uit în jos, văd niște pete mari roșii pătându-mi partea din față a tunicii.

Am nasul spart.

Dă-te bătut. Noua voce din mintea mea pare să fie a lui Izachar când mă ridic nesigur în picioare. *Dă-te bătut înainte să te omoare.*

Nu pot, am nevoie de bani, mă opun eu.

Urechile nu-mi mai țiuie atât de tare, așa că aud mulțimea încurajând și huiduind. Clipesc des, până când îl văd din nou clar pe Jumo.

— Mai vrei, băiete?

Își trosnește degetele, în timp ce un val de ameteală mă cuprinde când scuiș sânge.

— Dacă știi ce-i bine pentru tine, dă-te bătut.

— Nu. N-am terminat, spun eu cu o voce groasă, dar răspicată.

Surprins, Jumo ridică din sprâncene, după care se repede înspre mine cu pumnii înclăștați. Pe chip i se așterne o expresie hotărâtă, și de data asta știu că n-o să mă mai ridic când mă va lovi iar. Are de gând să măucidă. Încerc să-mi adun puterea și să țin garda sus, să mă mișc, dar acum mă dor toate. Nu mai am niciun strop de putere.

În acele ultime momente, timpul mai că se oprește în loc. Mă gândesc la Danya pentru ultima oară. Mă gândesc la zâmbetul ei, la mărgelele pe care și le pune uneori

LIBRIS | We know

în păr. Simt ca o gheară care mă strânge când mă gândesc la zâmbetul ei.

— *Te-am dezamăgit, Danya.* E o scuză pe care ea n-o va auzi niciodată. *Îmi pare rău.*

Jumo e aproape deasupra mea, iar eu mă pregătesc să mor. Mă aștept la durerea și la liniștea de după, dar nicidecum la pietricica ce zboară prin aer și-l lovește în umăr.

— HEI, CAP SEC!

Îmi întorc capul exact când Jumo își ridică nedumerit privirea. La început, nu văd din pricina întunericului, dar cineva își face apariția pe malul înclinat al râului. Mă cuprinde brusc o senzație copleșitoare. Câteva clipe mai târziu, mi se adevăresc cele mai mari temeri.

— *Namina?*

Smocurile negre de păr ondulat care ies din boneta surorii mele sunt de obicei hazlii, dar orice urmă de haz e imediat ștersă de forța privirii ei dure, în timp ce pune la loc praștia în catarama de la curea. Jumo se uită urât la noi.

— *Tu cine mai ești? întrebă el.*

Ea îl ignoră și continuă să mă privească lung.

— *Namina! Ce cauți aici?*

— *Asta te întreb și eu, spune ea cu răceală. Vrei să mori într-o luptă ilegală? Ți-ai pierdut mințile?*

Mă ceartă așa cum ar face-o mama, iar chipul mi-e inundat de un val de căldură.

— *Nu te băga, Nam.*

Mă aștept să-mi arunce o altă privire urâtă, dar sora mea are umerii lăsați.

— *L-am îngropat deja pe babu, șoptește ea. Iar tu vrei să te îngropăm și pe tine.*

Simt cum vina mă lovește grea, ca un sac de pietre.

— *Hei!*

Unul dintre pariuri pășește în față.

— *Am pus un rămășag. O să fie sau nu o luptă?*

Namina își îndreaptă privirea ucigătoare spre el, după care pășește înainte pe povârniș. Când ajunge în spațiul mic dintre Jumo și mine, se oprește și își încrucișează brațele la piept.

— *Ce-i asta?*

Yakow pășește uluit în față.

— *Ce faci, fetiço?*

Sora mea îl privește furioasă.

— *Din câte știu, luptele sunt ilegale în Kugawanya, mai ales cele cu minori, așa cum e fratele meu. Sunt sigură că unii din oraș ar fi foarte interesați să afle cine le organizează.*

Îi aruncă o privire plină de înțeles lui Yakow, iar bătrânul își încruntă sprâncenele. Lupta tăcută dintre ei nu durează mai mult de câteva clipe.

— *Plecați cu toții! Lupta este anulată. O să vă primiți toți banii înapoi, mai puțin taxa pentru servicii.*

— *Ce taxă pentru servicii? întrebă cineva din mulțime.*

— *Că-ți țin toți banii, nerodule! se răstește Yakow. Sacul ăsta e greu, iar eu am sciatică!*

Jumo scoate un icnet dezgustat, apoi pleacă. Se aud murmure de dezamăgire, dar nimeni nu îndrăznește să nu ia în serios amenințarea surorii mele. În timp ce Yakow le dă banii înapoi, o întreb:

— *Mama și tata știu?*

— *Nu, răspunde Namina. M-am furișat cam la zece minute după ce ai plecat. Ai nasul spart? mă întrebă ea, încruntată.*

— *Probabil.*

— *În cazul ăsta, și tu ești cap sec.*

LBRIS

We know

Chicotesc, ceea ce mă face să tresar de durere, apoi privesc cerul și văd cum primele raze palide ale dimineții străpung deja întunericul, iar stelele se sting una câte una.

— Ar trebui să mergem acasă.

Namina încuviințează cu o mișcare a capului. Între noi este o diferență de numai doi ani, dar acum pare mult mai matură decât cei cincisprezece ai ei. O ia în fața mea, mergând de-a lungul malului și oprindu-se la jumătatea drumului pentru ca Izachar să-i poată oferi mâna. Otez când surprind privirea inconfundabilă pe care și-o aruncă amândoi. Nu prea mă încântă ideea că cel mai bun prieten al meu îi face curte, dar probabil că aş putea să accept asta în cele din urmă. Cu siguranță că va trebui să am o discuție cu Izachar, dar...

— Ai avut noroc, băiete.

Nu l-am auzit pe Jumo întorcându-se. Acum e chiar în spatele meu, cu chipul murdar de noroi.

— Știi, dacă nu te-ar fi salvat sora ta, aş fi câștigat, spune el.

Zâmbesc în ciuda nasului meu spart. Jumo vrea o reacție, iar eu știu că îl va frustra și mai tare dacă nu-i răspund. Și nu vreau să mă gândesc că probabil are dreptate. Într-un colț îndepărtat al minții, știu că va trebui să mă descurc și cu cealaltă consecință a anulării luptei — n-am făcut rost de banii de care aveam nevoie —, dar asta e o problemă pentru mai târziu. O pornesc pe malul râului, dar vocea lui Jumo continuă să se audă.

— Sora ta e drăguță, îmi strigă el. Dar nu la fel de drăguță ca fata pentru care ai vrut banii. Am auzit că i se spune Trandafirul din Kugawanya. Care ziceai că e numele ei real? Danya?

Parcă ceva în mine se rupe, dar nu mă opresc din mers. În fața mea, Izachar și Namina au încetinit. Mă așteaptă să-i ajung din urmă, încă ținându-se de mână.

— Îi place când cățeei ei îi fac treburile, continuă Jumo. Ești al treilea pe luna asta care luptă pentru ea.

Mă opresc brusc și mă întorc.

— Poftim?

Jumo rânjește.

— Ah, n-ai știut.

Din voce, parcă îi pare rău.

— Lasă-mă să ghicesc: ți-a spus că tatăl ei o va lăsa să se mărite cu tine numai dacă faci rost de bani să achiziți prețul miresei.

Ochii îi strălucesc cu răutate.

— Ți-a spus că te iubește, poate chiar te-a lăsat să o săruți de câteva ori ca s-o crezi.

— Nu știi ce spui, mă răstesc eu cu vocea tremurândă.

Jumo scutură din cap.

— Ai fost *păcălit*, băiete. Pentru fetele ca ea, sunteți toți la fel, niște îndrăgostiți nesăbuiți...

Mă reped.

Cineva îmi strigă numele, însă e prea târziu. Eu și Jumo ne izbim unul de celălalt, iar lumea se răstoarnă cu susul în jos când ne rostogolim pe malul râului, într-o încălceală de brațe, picioare și noroi. O nouă durere năucitoare îmi străpunge nasul spart, dar clilesc și mă ridic în același timp cu Jumo. Aud oameni alergând spre noi și strigând, însă nu-mi mai pasă. Cuvintele lui Jumo îmi răsună neîncetat în minte.

Îi place când cățeei ei îi fac treburile.

Nu-mi amintesc să mă fi decis să folosesc splendoarea, observ doar că mi s-a ridicat părul pe brațe și pe ceafă. Energia curge prin mine, fierbinte și frenetică. Ar trebui s-o las să treacă prin mine; în schimb, o las să crească până când în mâna mea dreaptă prinde contur un pumnal strălucitor. Jumo trage brusc aer în piept când îl vede, iar eu mă desfăt cu frica pe care o simte în timp ce înaintez.

LBDIS | We know

Te-a numit monstru daraja, spune o voce sălbatică în mintea mea. A mințit despre Danya. Acum îl facem să plătească.

— Akande!

Cineva mă apucă de braț, încercând să mă tragă înapoi. O rafală de splendoare se întetește în mine și, cu o mișcare a mâinii, îl îndepărtez pe cel care a vrut să mă oprească. Se aude o bufnitură, dar nu-l scap din ochi pe Jumo. El privește peste umărul meu și rămâne cu gura căscată de uimire.

Și atunci aud țipătul.

— NU!

Strigătul mă străpunge, scoțându-mă din starea de confuzie în care nici măcar nu mi-am dat seama că eram. Pumnalul dispare din mâna mea când splendoarea se risipește, iar eu mă întorc încet cu fața spre vaiorul jalnic. Nu înțeleg din prima clipă la ce mă uit – la cine mă uit.

În spatele meu, un trup zace la pământ. Recunosc părul negru și cârlionțat, pielea arămie, întocmai ca a mea. Ceea ce nu înțeleg este de ce Izachar nu se mișcă, de ce prietenul meu se ține de gât cu mâinile moi. Nu înțeleg de ce i se prelinge atât de mult sânge printre degete. Un bâzâit slab îmi umple urechile când Namina se prăbușește în genunchi lângă el și începe să jelească.

— Ce?

Vocea îmi sună distorsionată în minte.

— Ce e în neregulă cu el?

— E mort.

Jumo stă pironit la câțiva metri distanță de mine, arătând de parcă i-e greață.

— L-ai ucis cu... chestia aia.

Scutur din cap, căci nu-mi mai pot mișca buzele. Văd oamenii – pariorii – cum se adună sus, pe povârniș,

și se uită la noi. Se aude un al doilea țipăt, apoi un al treilea. Cineva strigă după ajutor. Nu-mi mai simt picioarele.

— Nu l-am...

Împleticindu-mă, mă îndepărtez de Jumo, de Namina, de trupul neînsuflețit al lui Izachar.

— Nu am vrut să... N-am...

Nimeni nu mă mai ascultă. Namina țipă din nou, iar eu nu mai am aer în plămâni. Mi-e imposibil să respir și nu-mi pot lua ochii de la gâtul tăiat al lui Izachar. Nu pot să nu mă gândesc la faptul că în mâna mea a fost un pumnal, iar acum nu mai este.

E mort. L-ai ucis cu... chestia aia.

Nimeni nu mă mai privește. Nimeni nu observă când mă întorc cu spatele și o rup la fugă.

CAPITOLUL 1

LUCRAREA DIVINĂ

KOFFI

Ce-și amintea Koffi cel mai bine din visele ei era băiatul.

Nu-l întâlnise niciodată în viața reală – de-asta, era sigură – și totuși, în somn, drumurile lor păreau să se tot întrepătrundă. Avea pielea brună și era înalt, cu părul negru și ondulat, iar ochii lui negri păreau poznași. Erau față în față și rămaseră astfel până când ea vorbi:

– Ce vrei? întrebă ea.

Nu primi niciun răspuns, dar nu fu surprinsă de asta. Băiatul din vise nu-i vorbea de fapt niciodată și nici nu-i răspundea la întrebările pe care i le punea, ci doar o privea cu un zâmbet cunoscător. În cele din urmă, se întoarse cu spatele la ea. Apoi, pe nepusă masă, o rupse la fugă.

– Hei!

Koffi o luă la fugă după el.

– Oprește-te!

Băiatul mări pasul. O ducea într-un ținut pe care îl văzuse numai în vise, o pajiște de savană aurie deasupra căreia se întindea un cer albastru, fără nori.

– Așteaptă! strigă ea după băiat.

El se îndrepta spre un baobab singuratic. Cu o singură privire diavolească aruncată peste umăr, dispăru după copac. Koffi încetini.

— Cine ești? întrebă ea, apropiindu-se de copac.

În schimb, descoperi o cu totul altă persoană: un bărbat. Avea ochi de culoarea lutului roșiatic, piele fină de culoarea mahonului și un zâmbet familiar. Se rezemă de copac și o măsură din priviri.

— Bună, Cuțitaș, spuse zeul morții.

Koffi făcu câțiva pași înapoi, iar Fedu făcu și el câțiva pași în față, îndepărtându-se de copac și apropiindu-se de ea. Koffi observă că șchiopăta.

— Nu încerca să fugi, spuse el. Nu ai cum să scapi, cel puțin nu aici.

— Cum de ești în visele mele? întrebă Koffi cu vocea tremurândă, deși încercă să-și păstreze calmul.

Fedu zâmbi.

— Există o legătură între noi, Koffi.

Privi îndelung pajiștea din jurul lor.

— Suntem legați prin puterea ta și prin aceeași viziune pe care o avem asupra acestei lumi.

— Nu avem aceeași viziune asupra acestei lumi, spuse Koffi cu răceală.

— Nu? întrebă Fedu, arcuindu-și o sprânceană. Nu îți dorești o lume în care daraja ca tine să trăiască liberi?

— Nu când e făcută din genocid, distrugere în masă și moartea tuturor celor care nu sunt daraja, spuse Koffi.

Zeul ridică din umeri.

— Cred că am discutat deja despre costurile progresului.

Mai făcu un pas în față, apoi tresări de durere, iar Koffi îl observă atingându-și abdomenul și coapsa. Întrebarea îi scăpă de pe buze înainte să o poată opri.

— Ce-i cu tine?

Fedu își masă pleoapele și trase adânc aer în piept.

— Încă mă refac după loviturile pe care mi le-ai dat când ne-am luptat în ziua în care am ieșit din Mistwood.

Nu era răspunsul la care se aștepta Koffi.

— Ești un zeu, spuse ea. N-ar fi trebuit să pot să te rănesc deloc.

Fedu își deschise încet ochii.

— Așa e, îi dădu el dreptate. *N-ar fi trebuit.* Și totuși... Ai dovedit și mai mult ce începusem să bănuiesc din clipa în care ai luat splendoarea din corpul lui Adiah cu atâta ușurință. Am știut dintotdeauna că ești puternică, Koffi. Dar ce mi-ai făcut? *Asta* a fost o lucrare divină, splendid de distrugătoare! Ne asemănăm chiar mai mult decât mi-aș fi putut imagina.

— Nu sunt deloc ca tine, i-o tăie Koffi.

Voia să fugă, dar frica o făcu să încremenească locului.

— Eu nu aș face niciodată rău oamenilor așa cum ai făcut-o tu.

Zâmbetul lui Fedu era acum compătimitor.

— Îi spuse leoaica vânătorului. Îți amintești lecția aia, nu-i așa?

Koffi se încordă. Nu voia să-și amintească povestea pe care zeul i-o spusese odată. Dar văzu clar cu ochii minții leoaica și vânătorul din acea poveste, luptându-se amândoi pe viață și pe moarte, amândoi convinși până la final că celălalt era adevăratul răufăcător. Înghiți cu dificultate, evitând să răspundă la întrebare.

— O să te oprim, spuse ea și mai aprig. Și o să ne asigurăm că planul tău nu va fi niciodată dus la capăt.

— Noi? întrebă Fedu, amuzat. Vrei să spui așa-ziii tăi prieteni?

Se mișcă din loc și, în ciuda șchiopătaturii, ajunse în fața ei cu viteză inumană.

LBRIS | We know books

— Spune-mi, ești atât de sigură că prietenii tăi vor fi alături de tine dacă ar ști cât de periculoasă ești cu adevărat? îi șopti el la ureche.

Nu sunt periculoasă. Koffi încercă să vorbească, însă nu-și găsea cuvintele. Fedu îi puse o mână rece ca gheața pe umăr.

— Te afli sub puterea mea chiar dacă nu te pot atinge, fii sigură de asta, Cuțitaș. În cele din urmă, tot *vei* face ceea ce ți-am cerut, deoarece îți știu slăbiciunile. Și le voi exploata *pe fiecare în parte.*

— Nu.

Koffi încercă să scape din strânsoare, dar Fedu o ținu și mai strâns. Pe pajiștea din jurul lor, trupuri cenușii începură să se ridice din țărână.

— Nu!

Koffi se zbătea, însă în zadar. Fedu o ținea strâns în timp ce Neînlanțuiții se apropiau mai mult.

— Nu, nu, nu...

— Koffi!

Koffi deschise ochii, smulsă din ghearele coșmarului de o altă voce. Pentru o clipă, crezu că era mama ei, dar nu o cunoștea pe femeia care o privea. Avea bucle argintii și riduri fine îi marcau pielea arămie. O privea cu o expresie îngrijorată pe chip.

— E-n regulă, spuse ea blând. Bea asta.

Koffi se forță să respire, dar nu se relaxă. Se ridică și bău dintr-o ploscă mare cu apă, pe care i-o oferii femeia. De-abia după ce o îndepărtă de la buze privi în jurul ei.

Nu mai era pe pajiștea din visele ei, ci într-un alt loc, cu totul nefamiliar. Părea să fie un fel de cort. Aerul era rece înăuntru, așa că își trase instinctiv pătura subțire până la bărbie. Femeia necunoscută se așeză așteptând.

— Unde sunt? întrebă Koffi răgușit.

În minte îi veni o întrebare mai urgentă.

— Ce-ai făcut cu prietenii mei?

— Toată lumea e bine, răspunse femeia răbdătoare.

Te poți duce la ei după ce...

Koffi sări în picioare, dar regretă imediat. Nu avea pe ea nimic în afară de tunică, lucru care deveni evident când în cort pătrunse o pală de aer rece. I se făcu pielea de găină pe brațe și îi chiorăi stomacul.

— După cum spuneam...

Femeia — Koffi tot nu avea idee cine era — se ridică în picioare ceva mai încet și își încrucișă brațele.

— Te poți duce la ei după ce mănânci ceva.

Koffi o privi lung.

— Nu te cunosc. Ai fi putut să...

— Draga mea, dacă intenția mea ar fi fost să-ți fac rău, aș fi avut tot timpul să o fac, spuse femeia. Ceea ce înseamnă că fie sunt cea mai slab pregătită asasină, fie... nu-ți vreau răul.

Koffi nu avu un răspuns pentru asta.

— Am carne sărată și niște caise uscate acolo, continuă femeia, ridicând din sprânceană. Nu vei ieși din cort ca să-i vezi pe ceilalți până când nu mănânci, domnișoară. Și să nu cumva să-ți treacă prin cap — oi fi eu scundă, dar sunt robustă și încăpățânată ca un hipopotam când vreau să fiu.

Koffi aruncă o privire spre ieșire, iar femeia se puse în fața ei, de parcă îi citise gândurile. Era clar că vorbea serios. Koffi se recunoscă învinsă.

— Bine, mormăi ea.

Domolită, femeia îi făcu semn să se așeze din nou și închise ușa, apoi îi puse în poală o bocceluță cu merinde. Koffi intenționase să mănânce doar foarte puțin, dar, imediat ce luă prima fâșie de carne sărată de vită, îi lăsă gura apă. Mâncă pe săturate, apoi mai luă o gură de apă înainte să i se adreseze din nou femeii.

LBRIS

We know
books

— Cine ești?

— Mă cheamă Abeke, spuse femeia. Lucrez pentru o grupare numită Compania.

Răspunsul dădu naștere la o mulțime de alte întrebări, dar Koffi se axă pe cea mai urgentă.

— Ai spus că, dacă ai fi intenționat să-mi faci rău, ai fi avut tot timpul să o faci. Câtă vreme am fost inconștientă?

— Câteva zile, murmură Abeke.

Zile! Koffi își pierdu răsuflarea. Ultimul lucru pe care și-l amintea era Mistwood; acum nu avea nici cea mai vagă idee unde se afla sau cum ajunsese aici, ceea ce o făcea să se simtă deabusolată. Inima începu să-i bată mai tare.

— Nu prea am ce face în privința hainelor, rosti Abeke, întrerupându-i gândurile. Dar o să văd dacă pot găsi ceva pentru tine. Între timp...

Îi aruncă o pelerină, apoi începu să caute prin ceilalți saci. Koffi cuprinse cu privirea restul cortului, încercând să adune cât mai multe indicii care să o ajute să nu se mai simtă dezorientată. Văzu că doar un colțișor fusese folosit pentru așternutul ei de paie, în timp ce restul era ocupat de alimente înfășurate, ploști cu dop și – destul de ciudat – coșuri întregi pline cu săculețe. Se aplecă în față ca să se uite mai bine la ele și își dădu seama că știa ce sunt. Erau săculețe cu ierburi și condimente, din cele pe care Baaz le folosea câteodată ca să-și condimenteze mâncarea. Se gândi din nou la ceea ce îi spusese Abeke.

Lucrez pentru o grupare numită Compania.

Cine era Compania și ce făcea? Cercetă încăperea fără să găsească vreun răspuns, dar observă că dintr-un săculeț desfăcut strălucea ceva. Când se uită mai bine, văzu că era o oglindă. Privi peste umăr, apoi se târî și o scoase din săculeț. Încremeni.

Era un obiect fără valoare, aproape cât palma ei, dar, în acea oglindă pătată, Koffi văzu o fată cu un chip

ca al ei, doar că mai supt. Și asta nu era totul. Încet, trase de decolteul tunicii. Pe umărul ei erau mai multe pustule mici, albicioase, care arătau ciudat de luminoase pe pielea ei. O făceau să se gândească la stele, dar mai era ceva ciudat în legătură cu ele. Fără să se gândească, atinse o pustulă cu degetul arătător și i se tăie respirația când o fierbințeală o săgetă prin tot corpul. O cuprinse neliniștea. Sigur nu le avusese înainte să-și piardă cunoștința. Pustulele erau exact în locul în care Fedu o atinsese în vis. Să fie oare o coincidență sau însemna ceva anume? O năpădiră fel și fel de gânduri.

— Koffi?

Koffi lăsă oglinda din mână când o auzi pe Abeke, care o privea acum din nou și mai îngrijorată.

— Ești bine?

Dacă până atunci simțise că spațiul din cort era strâmt, acum simțea că era insuportabil de înghesuit. Koffi încercă să-și înăbușe panica. Erau prea multe lucruri neclare, prea multe întrebări fără răspuns.

Tot nu știa cu certitudine unde se afla, dar era sigură de un lucru. Nu voia să mai rămână aici. Avea nevoie de aer. Se uită din nou la Abeke și simți cum i se încordează fiecare mușchi din corp.

— Koffi.

Abeke își ridică palmele împăciuitoare.

— Stai o...

Koffi se repezi spre ușă. Văzu cu coada ochiului că femeia se mișcă, însă fu mai rapidă. O izbi un aer rece când se repezi afară din cort și observă în treacăt cerul cenușiu deasupra ei, dar fugi fără să se oprească. În jur mai erau și alte corturi, ceea ce o făcu să-și dea seama că se afla într-un fel de tabără. Trecu pe lângă câțiva oameni, dar nu se opri. Abeke spusese că prietenii ei erau aici; dacă era adevărat, trebuia să-i găsească. Trebuia să găsească *ceva* familiar. Mirosul de lemne arse îi umplu plămâni, iar la

câțiva metri distanță observă cum dintre corturi se înalța un fum negru. Se duse glonț spre el, plină de speranță.

Trei căruțe se aflau la marginea taberei, iar Koffi văzu cinci persoane în fața lor. Încetini pasul, simțindu-se ușurată. Recunoscuse trei dintre cele cinci persoane, așezate lângă un foc mic, de-o parte și de alta. La un capăt ședea un tânăr cu pielea maronie și cu o tunsoare care avea mare nevoie de retușuri. Koffi tresări.

Ekon.

Ceva în ea se detensionă când îl văzu. Ekon era așezat între un bărbat de vârsta a doua și o femeie și, din câte putea să vadă, era teafăr. Răsufală ușurată, apoi privi în stânga ei.

În jurul focului mai erau așezate încă două persoane pe care le știa. Celălalt bărbat, Zain, avea nasul lung, părul negru, tuns scurt, și o piele arămie mai deschisă decât cea a lui Ekon. Și el era teafăr. Koffi se simți ușurată când îi văzu pe el și pe fata de lângă el – Njeri. Ea fu prima care își ridică privirea și o observă.

– Koffi!

Se auzi un zgomot și Ekon și Zain săriră amândoi în picioare, unul mai șocat ca altul.

Ekon fu primul care rupse tăcerea.

– Koffi, cum te...?

– SERIOS?

Toată lumea își întoarse capul când Abeke se opri în fața lor. După cum găfâia, Koffi își dădu seama că alergase după ea și că depusese mult efort. Femeia se îndoi de mijloc, sprijinindu-și palmele pe genunchi, apoi o privi pe Koffi cu reproș.

– Chiar trebuia? întrebă ea găfâind. Ți-am spus că sunt aici!

– Scuze, Abeke, zise femeia care stătea lângă Ekon, dând din cap. De-acum ne ocupăm noi.

Abeke scutură din cap și se îndepărtă agale, iar lui Koffi i se păru că o auzi mormăind ceva despre „genunchii care o dureau”. Se lăsă tăcerea și Koffi își dădu seama că toată lumea se uita la ea.

– Cum te simți, Koffi? întrebă Njeri, ridicându-se în picioare.

Koffi rămase tăcută, neștiind sigur cum să răspundă la întrebare.

– Am... avut și zile mai bune, spuse ea.

Se întrebă dacă nu cumva îi vedeau semnele de pe umăr. Oare știau deja de ele? Trase de decolteul tunicii și schimbă subiectul.

– Unde suntem?

– Oricât ar fi de importantă această discuție, trebuie amânată. Va fi furtună, spuse femeia care vorbise mai devreme.

– O furtună?

Zain nu părea convins.

– Dar nu e niciun nor.

Bărbatul de vârsta a doua care stătea așezat lângă Ekon se ridică în același timp în care o făcu și femeia. Koffi observă că, în picioare, era foarte înalt, musculos și nu părea a fi amuzat de Zain. În schimb, femeia zâmbi.

– Și cu toate astea, vine furtuna, spuse pe un ton serios. Ai mânat vreodată căruțe încărcate prin ținuturile astea mlăștinoase? Dacă da, atunci te rog să ne împărtășești cunoștințele tale și să-ți asumi toată responsabilitatea pentru bunăstarea caravanei și a oamenilor.

Zain lăsă privirea în pământ.

– După cum spuneam.

Femeia se întoarse cu fața spre ei ca să le vorbească, și pentru prima dată privirea ei o întâlni pe a lui Koffi. Avea ochi căprui, înguști, iar lui Koffi i se păreau oarecum familiari.